MEDALION

MARCEL LUCA

MARCEL LUCA - FANUL PERPETUU[1]

Numai o anumită nonşalanţă, alimentată de credinţa că poţi fi toată viaţa un fan superb şi tînăr, l-a ţinut îndelung pe Marcel Luca în pragul debutului (propriu-zis şi independent) editorial; în fond, nu doar atît, se adaugă o proastă administrare a propriei creaţii, o lehamite generoasă în faţa pertractărilor de tot felul. Un editor, alttel deschis, şi inteligent, mă încredinţa de faptul că l-ar publica oricînd pe M.L. dacă ar intra în posesia unui manuscris care să ofere o bază de discuţie.

Debutul, spectaculos şi sigur, a avut loc în răposata C.P.S.F., în anul 1970. Au urmat alte prezenţe (v.nr.382, 396, 446). Într-o perioadă destul de nebuloasă pentru fandomul românesc, M. L. este printre cei putini care înfrîng inerentele suspiciuni, apărînd în diverse publicaţii de prestigiu: „Amfiteatru", „Vatra", „Orizont" etc. Este realizatorul scenariului în versuri al primei cărţi de colorat S.F. (ilustraţia - Sandu Florea, Vreau să fiu cosmonaut". Editura Sport-Turism, 1975).

Realizează scenariul pentru emisiunile de divertisment, cu pretext S.F., la Studioul de radio Timişoara (în colaborare cu A.E. Ostoici). Alte numeroase premii la concursurile din cadrul consfătuirilor naţionale. În

---

[1] Născut la 1 iulie 1946, în comuna Ianova, iudeţul Timiş. Studii liceale – secţia chimie-biologie. Tehnician la Oficiul pentru studii pedologice şi agrochimice (O.S.P.A.), Timişoara.

Publică proză S.F. în C.P.S.F., în volumul colectiv editat de cenaclul „H.G.Wells" al Casei de cultură a studenţilor din Timişoara (1972), în revistele „Orizont", „Vatra", „Amfiteatru". „Forum studenţesc", în fanzinele „Paradox" , „Solaris", „Omicron", „Helion", „Horenii". Publică eseuri, reportaje, raiduri-anchetă, interviuri în „Orizont" şi „Forum studenţesc".

calitate de secretar perpetuu al cenaclului „H.G. Wells" de la Casa de cultură a studenţilor din Timişoara iniţiază şi realizează primele numere din fanzinul „Paradox". A urmat o retragere, care nici măcar strategica n-a fost.

Circulă convingerea, pe care n-avem nici un interes s-o subminăm, (v. referinţele critice. M. Şerbănescu, **C.P.S.F.***, nr. 427; Ov. Şurianu,* **Orizont** *nr.7/1971; C Vintilescu,* ***C.P.S.F.****, nr. 431 etc., precum şi evaluările orale, dar oricînd ferme: I. Hobana, A. Rogoz Al. Mironov) că M. L. a fost, dacă nu cel dintîi, unul dintre primii – şi puţinii – , fani care a atins rapid şi convingător cota* **„prof."** *doar că nu a avut abilitatea să susţină printr-un bombardament constant această apreciere*

Citind povestirile lui, mai vechi sau mai noi, remarci, pe lîngă diversitatea tematică, o constantă estetică: scriitura limpidă, dar nu simplistă, accentul trecut pe faptul anodin, fără premise spectaculoase, dar care declanşează minuni; poezia geometrică emanată de ipoteza S.F., ingeniozitatea construcţiei, valorizată de imprevizibititatea ipostazelor umane. Dramatism, umor, suspense; precizie ştiinţifică şi ambiguitate omenească; participare şi interogaţie.

„Micul clasic" din lumea fanilor trebuie să-şi valorifice pîrtia.

VIOREL MARINEASA

MESAGERUL

MARCEL LUCA

URIAŞA NAVĂ a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spaţiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva la periferia galaxiei, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea ca o oază a vieţii în mijlocul dezolantului deşert intergalactic.

Închişi în carapacea de metal, supravieţuitorii Marelui Cataclism aşteptau răbdători ca succesiunea generaţiilor să le redea vigoarea trupurilor ofilite şi voinţa unei noi renaşteri.

În clipa cînd alarma aparatelor de veghe vesti apropierea rachetei minuscule, sufletul drimfilor se umplu de bucurie şi speranţă. Sperau că acesta ar putea fi mesagerul unei alte civilizaţii capabile să le ofere şansa existenţei viitoare.

Yoo conectă o baterie de fluxuri sinergice şi dirijă cu atenţie micuţa navă la prizele debarcaderului principal. Miile de drimfi urmăreau cu emoţie cercetarea pe care o efectuau cu precauţie roboţii exteriori.

Sistemul se declanşare a unei trape de acces fu desluşit cu uşurinţă şi Yoo, conducătorul, dădu dezlegare cercetaşilor să pătrundă în interior.

În cochiliile lor, drimfii înregistrau descumpăniţi imaginile unei maşini fără viaţă, în care panouri legate prin cabluri multicolore şi mecanisme ciudate luceau stins sub ochiul palpatoarelor telepatice.

Yoo gîndi către ceilalţi: **„Nu vi pierdeţi cumpătul! Vom afla de unde vine...”,** iar roboţii înregistrară aproape instantaneu prezenţa unei embleme metalice pe care erau imprimate siluetele a două fiinţe bipede, deasupra unei hărţi stelare.

Uluiţi, nesăţioşi, cercetau cu toţii însemnele venite de departe şi, treptat, în vălmăşagul de mesaje telepatice, Aaiy, urmaşul lui Yoo, un copil aproape, se făcu întîiul înţeles, gîndind pentru toţi cu nestăvilită bucurie: **„Mesagerul vieţii ne vine de pe planeta a treia a stelei galbene! Nu sîntem singuri! Nu mai sîntem!”...**

Din micul compartiment în care pătrunseseră, roboţii nu puteau răzbate mai departe. Mai bine de jumătate din corpul navei străine părea un bloc

compact monolitic, fără fisuri, fără conexiuni la motoarele demult nefolosite, sau în compartimentul frontal al aparaturii de navigaţie.

Şi tot Aaiy fu cel care dădu viaţă gîndului bănuit de toţi drimfii: **„Nava aceasta transportă adevăratul mesaj într-o cuirasă care-i asigură existenţa în timp şi spaţiu... Datoria noastră este să-i aflăm conţinutul!”**

Un murmur stăruitor de gînduri aprobatoare îl hotărîră pe Yoo-conducătorul să pregătească detaşarea şi introducerea în interior a misteriosului cilindru.

În cele din urmă, în vasta încăpere a ceremoniilor Esenţiale, miile de cochilii de toate culorile ale poporului drimfilor înconjurau plutind platforma ce susţinea greoiul conteiner sosit de departe.

Un semnal scurt şi doi roboţi începură secţionarea blindajului oval.

În timp ce plasma muşca anevoie din carnea oţelului necunoscut, Yoo-conducătorul le inducea în gînd celorlalţi, cu emoţie şi dăruire, înălţătorul Imn al înţelepciunii Universale:

„Raţiunea triumfă!

Peste genuri, punţi între lumi făureşte...”

Cînd cedă şi betonul extradur aflat sub straturile de aliaje metalice, în numai cîteva clipe, în timp ce doar Aaiy mai gîndea stingher şi fals refrenul Imnului, drimfii înţeleseră ce se află în pîntecul enigmaticului mesager.

Înţeleseră şi apoi încetară de a mai fi, cu trupurile prefăcute în gelatină tremurătoare sub cochiliile lor colorate, loviţi crunt de radiaţiile de care încercaseră zadarnic să se apere fugind tocmai din centrul galaxiei şi născocind noi şi noi filtre antiradiaţii.

Uriaşa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spaţiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea închizînd în interiorul ei, pentru o veşnicie poate, cîteva tone de deşeuri radioactive ale fiinţelor bipede de pe planeta a treia a stelei galbene.